

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Vyletové a soudců JUDr. Anny Grimové a Mgr. Tímmy Šmehlíka ve věci

žalobkyně: **HUTCHINSON, s.r.o.**, IČO 61504424
sídlem Klostermannova 995, 337 01 Rokycany
zastoupená advokátem JUDr. Markem Görgesem
sídlem Žižkova 1737/52, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **INVECO HOLDING SpA**
sídlem v Perugii, Via Alessandro Manzoni 82, 061 35, Italská republika
zastoupená advokátkou Mgr. Paolou Spoladore
sídlem U Kanálky 1359/4, 120 00 Praha 2

o zaplacení částky 630 000 EUR s příslušenstvím

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Rokycanech z 23. 5. 2022,
č. j. 4 EVC 1/2018-496

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího a dovolacího řízení ve výši 308 102 Kč k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně v záhlaví označeným rozsudkem žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 630 000 EUR s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 31. 5. 2017 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku, a náhradu nákladů řízení ve výši 1 966 665,32 Kč k rukám zástupce žalobkyně do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
2. Rozhodl tím o nároku žalobkyně ze dvou finančních záruk vystavených žalovanou - právnickou osobou zřízenou podle italského práva. Vyšel ze zjištění, že žalobkyně jako objednatel uzavřela 5. 8. 2016 se společností I [redacted] s.r.o. jako zhotovitelem smlouvu na výstavbu díla (dále „smlouva o dílo“), jejímž předmětem byla výstavba „[redacted] v areálu žalobkyně v [redacted] Žalovaná, což je mateřská společnost zhotovitele, vystavila v souvislosti se smlouvou o dílo dvě finanční záruky, a to 8. 8. 2016 záruku na zaplacení částky 126 000 EUR (dále „první finanční záruka“) a 11. 8. 2016 záruku na zaplacení částky 504 000 EUR (dále „druhá finanční záruka“). V nich prohlásila, že se bezpodmínečně a neodvolatelně zavazuje provést platbu na první žádost bez nutnosti jakýchkoliv formalit do osmi dnů od obdržení doporučeného dopisu s doručenkou, zaslaného oprávněným příjemcem a obsahujícího žádost o platbu celých částek nebo jejich částí. V e-mailové korespondenci ze srpna 2016 vedené mezi [redacted] [redacted] [redacted] za žalobkyni (dále [redacted] a [redacted] [redacted] [redacted] za žalovanou (dále [redacted] žalovaná potvrdila, že zasílá druhou finanční záruku a v korespondenci zmiňovala rovněž existenci první finanční záruky. Autenticitu a integritu všech e-mailových zpráv včetně jejich příloh zaslaných ze schránek [redacted] a [redacted] potvrdil znalec z oboru kybernetika a kriminalistika Mgr. [redacted] [redacted] ve znaleckém posudku č. [redacted] Žalobkyně 16. 5. 2017 vyzvala žalovanou, aby jí poskytla platbu podle první a druhé finanční záruky, což žalovaná neučinila.
3. Po právní stránce soud prvního stupně posoudil nárok žalobkyně podle § 2029 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (o. z.) a shledal důvodným. Obě finanční záruky, které žalovaná poslala žalobkyni e-mailem, podle něj splňují podmínku písemné formy podle § 562 odst. 1 o. z. Finanční záruky byly vystaveny nepodmíněně, plnění žalovanou bylo vázáno na první žádost žalobkyně bez nutnosti jakýchkoliv formalit a podmínkou jejich vystavení nebyla existence určitého dluhu zhotovitele. V situaci, kdy žalobkyně žalovanou k výplatě uvedených částek dopisem vyzvala, bylo povinností žalované závazky splnit. Pokud tak neučinila, je důvodný i požadavek žalobkyně na zákonné úroky z prodlení od 31. 5. 2017 do zaplacení.
4. Krajský soud v Plzni na základě odvolání žalované rozsudek soudu prvního stupně potvrdil rozsudkem z 22. 2. 2023, č. j. 25 Co 196/2022-533 a žalobkyni také přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 122 742,50 Kč. Námitku žalované, že finanční záruky by měly být posuzovány podle právních předpisů Italské republiky s ohledem na čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 z 17. 6. 2008, o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (dále „nařízení Řím I“) odmítl jako nedůvodnou s tím, že již byla vyřešena rozhodnutím soudu prvního stupně z 31. 5. 2019, č. j. 4 EVC 1/2018-158 potvrzeným jeho usnesením z 12. 8. 2019, č. j. 25 Co 238/2019-169. Ztotožnil se se soudem prvního stupně v tom, že finanční záruky splňují podmínky podle § 2029, § 2034 odst. 1 a § 2035 o. z. Mají povahu bezpodmínečných záruk a obsah práv a povinností žalobkyně z nich je tak dán striktně jejich obsahem. Za žalovanou byly podepsány [redacted] žalobkyni byly zaslány v písemné podobě a žalobkyni byly odsouhlaseny 9. 8. 2016 a 11. 8. 2016. Vzhledem k tomu, že autenticita e-mailové korespondence, v níž byly záruky doručeny a odsouhlaseny, byla potvrzena znaleckým posudkem, jehož závěry nebyly zpochybňovány, dovedl, že účastníci řízení uzavřeli platnou dohodu o finančních zárukách a dodržena byla i zákonem předepsaná písemná forma. Předložení originálu listiny přitom jako podmínka platnosti finančních záruk nebyla sjednána. Z obsahu záruk jednoznačně vyplývá, jaký závazek záruky zajišťují, tedy v případě první finanční záruky se jedná o závazek k zajištění pohledávky na vrácení zálohy 126 000 EUR (kterou zaplatila žalobkyně zhotoviteli díla) a v případě druhé finanční záruky jde o závazek k zajištění

plnění ze smlouvy o dílo ve výši 504 000 EUR, který nelze vnímat jinak, než závazek k zajištění řádného provedení díla.

5. Nejvyšší soud České republiky na základě dovolání žalované rozsudkem z 31. 7. 2024, č. j. 29 Cdo 2678/2023-600 zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Zdůraznil, že žalovaná je právnickou osobou zřízenou podle italského práva a podle právní teorie a také praxe už jen z toho důvodu jde o věc s mezinárodním prvkem. V takové situaci je soud povinen zabývat se otázkou, podle jakého právního řádu a podle jakých konkrétních norem je třeba právní vztah posoudit. Identifikace rozhodného práva, jeho obsahu a způsobu jeho aplikace totiž musí předcházet hodnocení zjištěných skutkových okolností a právnímu posouzení věci. Soudům nižších stupňů vytkl, že se žádný z nich nezabýval opakovaně vznášenou námitkou žalované o nepoužitelnosti práva české republiky. Pokud odvolací soud stroze odkázal na výsledek řízení o posouzení mezinárodní příslušnosti (pravomoci) českých soudů k projednání sporu, v něm nebyla otázka určení rozhodného právního řádu (pro posouzení žalobou uplatněného nároku) vůbec řešena. Závěr odvolacího soudu o platnosti finančních záruk a důvodnosti žaloby je tak s ohledem na absenci posouzení otázky rozhodného práva minimálně předčasný. S ohledem na tento závěr se již dalšími dovolacími argumenty žalované nezabýval a uložil odvolacímu soudu, aby se s nimi vypořádal.
6. Žalovaná po vrácení věci z dovolacího řízení k otázce rozhodného práva podrobně vysvětlovala, proč by měl být žalobou uplatněný nárok posouzen v souladu s čl. 4 odst. 2 Nařízení Řím I (podle kterého je rozhodným, hmotným, právem právo podle bydliště subjektu, který má plnit), podle právního řádu Italské republiky. Záruční listiny podle ní určily rozhodné právo ve smyslu procesních předpisů, ale k volbě hmotného práva České republiky v nich nedošlo. Je to zřejmé z anglického znění dotčené pasáže a jeho doslovného překladu, hovořícího o volbě práva pro případ neshod, kdy mají české soudy postupovat podle českých procesních předpisů. Pokud by mělo jít o volbu hmotného práva, nedávalo by to smysl, neboť by to znamenalo, že záruční listiny se mají posuzovat podle určitého hmotného práva jen v případě neshody mezi stranami, ale jinak že se mají posuzovat podle jiného právního řádu. Jednalo by se tak o neplatnou volbu rozhodného hmotného práva. Připustila, že je možné, aby si strany dohodly, že určitý závazek nebo část smlouvy se bude řídit jiným hmotným právem než zbytek, ale jistě by nebylo možné sjednat, že se závazek bude posuzovat podle určitého právního řádu jen v případě neshod. Podotkla, že stejným způsobem to zřejmě vnímal i odvolací soud ve zrušeném rozsudku, když její námitku odmítl s tím, že je postupováno podle českých procesních předpisů a odkázal na výsledek řízení o otázce mezinárodní příslušnosti (pravomoci) českých soudů. Také ze slovního spojení „the Czech courts, ruling in accordance with Czech law“ je podle ní zřejmé, že jde o regulaci procesním právem, neboť pro ujednání rozhodného hmotného práva se nejčastěji užívá spojení „Czech law shall apply“ nebo „Czech law will be applied“, což ale v záručních listinách takto vyjádřeno není. Jak smlouvu o dílo, tak záruční listiny, přitom připravovala žalobkyně, takže pokud by chtěla v záručních listinách uvést ujednání o hmotném rozhodném právu, jistě by zvolila odpovídající formulaci.
7. Žalovaná dále ve vyjádření poukázala na stanovisko dovolacího soudu, že je třeba vycházet ze zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále ZMPS), který stanoví rozhodné právo pro soukromoprávní poměry v případech s mezinárodním prvkem. Podrobně rozebrala dva názory panující u odborné veřejnosti k otázce, zda je finanční záruka jednostranným právním jednáním ve smyslu § 90 ZMPS, nebo zda za jedná o smluvní závazkový vztah. Výsledek určení rozhodného práva je však v obou případech stejný. V situaci, kdy ale nařízení Řím I neupravuje jednostranná právní jednání, je namíste aplikovat § 90 ZMPS, podle kterého se právní poměry vzniklé z jednostranných právních jednání řídí právním řádem státu, v němž má ten, kdo jej učinil, svůj obvyklý pobyt nebo sídlo v době, kdy právní jednání učinil. Rozhodné právo je v tom případě právo Italské republiky (viz odborný článek Pauknerová Monika: Jednostranné právní úkony a rozhodné právo, Právní fórum 2010, 7. ročník, č. 10). Pokud by měl být na finanční záruku aplikován § 91 ZMPS upravující určení

rozhodného práva k zajištění závazků, tak je třeba při určování rozhodného práva pro smluvní závazky upřednostnit nařízení Řím I, jak z komentářové literatury k § 91 ZMPS, podle kterého „v případě závazku smluvně založeného ručením nebo bankovní zárukou by se mělo při absenci volby práva zpravidla postupovat podle čl. 4 odst. 2 nařízení Řím I a jako rozhodný právní řád se určí místo sídla strany poskytující zajištění“. Rozhodným právem by tedy i v tomto případě bylo právo Italské republiky. Žalovaná zdůraznila, že to neznamená, že by tím uznávala platnost či existenci finančních záruk nebo připouštěla nárok na plnění z nich, neboť nadále je přesvědčena o nedůvodnosti žaloby. Žádala, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

8. Žalobkyně argumentaci žalované k otázce rozhodného práva, kterým se mají řídit finanční záruky, odmítla. Poukázala na, že v projednávaném případě je primárním hraničním určovatelem pro určení rozhodného práva *lex electa*, neboli volba účastníků podle čl. 3 odst. 1 nařízení Řím I. Doložky obsažené v obou zárukách potvrzují nejen dohodu o příslušnosti českých soudů podle čl. 25, bod 2 nařízení Brusel I bis, ale zároveň volbu českého hmotného práva pro posouzení záruk a povinností z nich plynoucích. Tyto doložky odkazují na české právo – Czech law (jako celek), nikoliv jen na české procesní právo. Výklad žalované neobstojí podle ní už jen proto, že aplikace tuzemského procesního práva je obsažena v dohodě o příslušnosti českých soudů. To, že strany zvolily pro posouzení záruk české hmotné právo, ale vyplývá nejen z jejich obsahu, ale také z okolností případu, kdy 1/ žalovaná vystavila záruky k zajištění dluhů své dceřiné společnosti I. s.r.o., tj. subjektu českého práva, 2/ zajištěny byly dluhy ze smlouvy o dílo uzavřené mezi českými subjekty, která se řídila českým právem, proto i zajištěné dluhy se řídí českým právem, a 3/ dluhy ze záruk jsou dluhy peněžitými, tedy donosnými ve smyslu § 1955 odst. 1 věta druhá o. z. a měly tak být splněny v České republice (v jejím sídle). Záruky odkazují výslovně na smlouvu o dílo, v jejímž odst. 25.1 bylo ujednáno, že „všechny otázky neřešené touto smlouvou budou podléhat právnímu řádu České republiky“.
9. Kromě toho může být volba práva učiněna i v konkludentní formě, či jednostranně tak, že tato jednostranná volba práva je obsažena v jednání, které druhá strana mlčky akceptuje tím, že profituje z jeho účinků (viz JUDr. Petr Bříza, Ph.D., LL.M., *Acta Universitatis Carolinae-IURIDICA* č. 3/2024, str. 91-111, *Jednostranná nebo konkludentní? Problematické aspekty volby práva nejen v zajišťovacích instrumentech ve světle aktuální judikatury*). I pokud by tedy k volbě práva nedošlo, prosadilo by se podle žalobkyně právo České republiky jako právo rozhodné podle čl. 4 odst. 3 nařízení Řím I (přestavujícího *lex specialis* k čl. 4 odst. 1 a odst. 2), a to pro zjevné užší spojení záruk s Českou republikou. Ohledně jednostranných právních jednání z oblasti smluvního práva se sice vedou diskuse, zda jejich kolizní režim spadá do působnosti Nařízení Řím I či do vnitrostátního práva, což by v tomto případě byl ZMPS, podle převažujících názorů je však třeba nařízení Řím I vykládat široce tak, že zahrnuje i jednání, která jsou v některých právních rádech považována za jednostranná (jako je tomu např. u finanční záruky). Stejně tak ale pokud by právní režim záruk měl být posouzen podle ZMPS, bylo by na místě jej vyhodnotit podle jeho § 91 ZMPS (který je k § 90 v poměru speciality) ve prospěch českého právního řádu, neboť zajištění by se řídilo stejným právem, jako zajištěný závazek (povinnosti zhotovitele ze smlouvy o dílo). I v případě neexistence volby práva by se záruky i tak řídily českým právem, ať už z důvodu čl. 4 odst. 3 nařízení Řím I nebo podle § 91 věty první ZMPS.
10. Odvolací soud po vrácení věci Nejvyšším soudem k dalšímu řízení a při respektování jím vyjádřeného právního názoru, opětovně přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a 212a o. s. ř. Pokud se týká o rozsah dokazování, zopakoval důkaz záručními listinami, v ostatním však vyšel z důkazů provedených soudem prvního stupně, které byly podkladem jeho předchozího zrušeného rozsudku. S ohledem na koncentraci řízení ohraničenou podle § 119a o. s. ř. ukončením jednání u soudu prvního stupně proto neprovedl žalovanou navržený důkaz účastnickým výsledkem jejího I. s.r.o., kterým mělo být prokázáno tvrzení

žalované, že vůlí ■■■ nikdy nebylo zvolit jako rozhodné právo pro posouzení jejich případného sporu právo České republiky. S přihlédnutím k odvolání žalované a jejímu pozdějšímu vyjádření a replice žalobkyně k němu odvolací soud nakonec dospěl ke stejnému závěru jako v předchozím případě, tedy že odvolání žalované není důvodné.

11. Podle čl. 3, odst. 1 nařízení Řím I smlouva se řídí právem, které si strany zvolí. Volba musí být vyjádřena výslovně nebo jasně vyplývat z ustanovení smlouvy nebo okolností případu. Strany si mohou zvolit právo rozhodné pro celou smlouvu nebo pouze pro její část.
12. Z obsahu záručních listin plyne, že obě ve svém posledním odstavci uvádí shodně text: „Should any difficulty arise concerning the interpretation or performance of this guarantee, the Czech courts, ruling in accordance with Czech law, will be competent to handle the matter“. *To podle překladu provedeného žalobkyní znamená: „Pokud vzniknu jakékoli neshody ohledně výkladu nebo plnění této záruky, budou mít soudní pravomoc řešit takovou záležitost české soudy, a to v souladu s českými zákony“.* Podle žalované doslovný překlad uvedené věty znamená: „Pokud vzniknou nějaké neshody týkající se výkladu nebo plnění této záruky, pak české soudy jednající podle českého práva budou kompetentní k řešení takové věci“.
13. Tyto důkazy prokazují, že účastníci řízení provedli volbu práva v souladu se shora citovaným čl. 3, odst. 1 nařízení Řím I tak, že jejich případné spory budou posouzeny podle práva České republiky. Nešlo přitom jen o žalovanou prosazovanou prorogační doložku ve smyslu § 89a o. s. ř. Odvolací soud sice na jednu stranu chápe stanovisko žalované, která se všemožnými námitkami urputně bránila nejdříve tomu, aby její spor se žalobkyní o plnění záruky rozhodovaly české soudy, a když se jí to nepodařilo, přišla s tím, že spor má být posouzen podle italského a nikoli podle českého hmotného práva. S jejími argumenty, které na podporu svého stanoviska uvádí, se však neztotožňuje. Z toho, že se jednalo o dohodu účastníků pro případ jejich sporu, nelze podle odvolacího soudu žádné závěry pro tuto věc podstatně dovozovat. Ujednání o volbě rozhodného práva se nepochybně vztahuje na situaci, kdy mezi stranami dojde ke sporu, a naopak není žádný důvod, aby se strany složitě domlouvaly na tom, na základě jakého práva hodlají postupovat, pokud mezi nimi k žádné neshodě nedojde. Ze zmiňovaného slovního spojení „the Czech courts, ruling in accordance with Czech law“ podle odvolacího soudu jednoznačně plyne, že účastníci jím provedli volbu práva nejen procesního, ale i práva hmotného, a to v obou případech českého. Pokud se dohodli, že v případě sporu mezi nimi ohledně výkladu nebo plnění záruky mají rozhodovat „české soudy“, svědčí to o tom, že byli srozuměni s tím, že se bude postupovat podle českých procesních předpisů. Těžko si lze představit situaci, ve které by český soud měl řízení vést podle italského procesního práva, i kdyby se na tom strany dohodly. Z toho, že české soudy budou jednat „in accordance with Czech law“ pak jednoznačně plyne vůle účastníků, aby jejich případný spor ohledně výkladu nebo plnění záruky byl posouzen (českým soudem) podle českého hmotného práva. Na tomto závěru by přitom podle odvolacího soudu nemohl nic změnit ani účastnický výslech ■■■ žalované pana ■■■. (pokud by se jednalo o důkaz v odvolacím řízení přípustný), kterým mělo být prokázáno, že při podpisu záručních listin bylo jeho úmyslem (§ 556 odst. 1 o. s. ř.) otázku volby rozhodného práva neřešit, neboť opak vyplývá ze záručních listin.
14. Námitka žalované, že podle rozsudku dovolacího soudu je třeba v projednávané věci vycházet ze ZMPS, není případná. Dovolací soud odvolacímu soudu vytkl, že se nezabýval otázkou určení rozhodného právního řádu pro posouzení žalobou uplatněného nároku. Rozhodně v něm však absentuje vyjádření jeho právního názoru, aby bylo postupováno podle ZMPS. Úvahy žalované, zda je finanční záruka jednostranným právním jednáním ve smyslu § 90 ZMPS nebo zda je ji třeba posoudit podle § 91 ZMPS, z čehož v obou případech dovozovala použití rozhodného práva Italské republiky, nejsou přiléhavé. Odvolací soud naopak souhlasí s naprosto výstižným rozbořem žalobkyně vztahujícím se k problematice finančních záruk, tedy zda jejich kolizní režim spadá do působnosti Nařízení Řím I či do vnitrostátního práva a rovněž s převažujícím názorem plynoucím z právní teorie, podle kterého je třeba nařízení Řím I

o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy vykládat šířeji, tedy tak, že postihuje i jednání, která jsou v některých právních řádech považována za jednostranná. Kromě toho i v případě, že by právní režim záruk měl být skutečně posouzen podle § 91 ZMPS, řídilo by se zajištění stejným právem, jakým se řídí zajištěný závazek (smlouva o dílo). Lze proto souhlasit se žalobkyní, že i pokud by si účastníci rozhodně právo, kterým se budou záruky řídit, nezvolili (o což se ale nejedná), prosadilo by se české právo, a to až už podle čl. 4 odst. 3 nařízení Řím I, když ze všech okolností případu vyplývá, že záruční listiny jsou úžeji spojeny s Českou republikou, či podle § 91 věty první ZMPS.

15. V situaci, kdy účastníci provedli volbu rozhodného práva v souladu s čl. 3, bod 1 nařízení Řím I tak, že jejich případný spor ohledně výkladu nebo plnění záruk má být posouzen podle práva České republiky, jsou skutkové závěry soudu prvního stupně a rovněž jeho právní posouzení věci podle § 2029 odst. 1 o. z. správné a odvolací soud na ně pro stručnost odkazuje (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. 29 Cdo 2960/2011). První a druhá finanční záruka vystavená žalovanou vychází z čl. 8.3 a čl. 10.19 smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobkyní a dceřinou společností žalované I. s.r.o. Žalovaná v nich prohlásila prostřednictvím svého , že uspokojí žalobkyni, tedy že jí bezpodmínečně a neodvolatelně (§ 2034 odst. 1, § 2035 odst. 1 a 2 o. z.) na první její žádost a bez nutnosti jakýchkoliv formalit vyplatí do osmi dnů od obdržení doporučeného dopisu peněžní prostředky ve výši 126 000 EUR a 504 000 EUR. Finanční záruky, které za žalovanou podepsal , byly zaslány žalobkyni v písemné formě, neboť podle § 562 odst. 1 o. z. je písemná forma zachována i při právním jednání učiněném elektronickými nebo jinými technickými prostředky umožňujícími zachycení jeho obsahu a určení . Z obsahu e-mailové korespondence je zřejmé, že obě záruky žalobkyně odsouhlasila 9. 8. 2016 a 11. 8. 2016. Autenticita emailové korespondence mezi účastníky dokládající, že písemnosti byly odeslány ze schránky žalované a doručeny žalobkyni, byla prokázána znaleckým posudkem. V situaci, kdy žalobkyně žalovanou vyzvala doporučeným dopisem k jejich výplatě, bylo povinností žalované závazky splnit. Pokud tak do stanovené lhůty neučinila, je důvodným rovněž požadavek žalobkyně na úroky z prodlení z uvedených částek ode dne následujícího po dni, kdy se žalovaná do prodlení dostala, až do zaplacení, neboť se jedná o nárok, který je v souladu s § 1970 o. z. a nařízením vlády č. 351/2013 Sb.
16. Námitku žalované o neurčitosti znění finančních záruk nepovažuje odvolací soud za důvodnou. Z jejich obsahu jednoznačně vyplývá, jaký závazek zajišťují, tedy první finanční záruka zajišťuje závazek k zajištění pohledávky na vrácení zálohy 126 000 EUR, kterou žalobkyně zaplatila zhotoviteli díla, a druhá finanční záruka se vztahuje k zajištění plnění ze smlouvy o dílo ve výši 504 000 EUR. Podmínkou vystavení finančních záruk či výzvy žalobkyně k úhradě přitom nebyla existence určitého dluhu zhotovitele, jak soud prvního stupně rovněž správně uvedl. Přestože žalobkyně nepředložila originály finančních záruk v listinné podobě, jak žalovaná v řízení namítala, tak v situaci, kdy se nejednalo o podmínku platnosti finančních záruk, je to pro posouzení jejich platnosti irelevantní.
17. Za popsané situace soud prvního stupně nepochybil, pokud žalobě o zaplacení nároku plynoucího z finančních záruk vyhověl. Odvolací soud z toho důvodu jeho rozhodnutí podle § 219 o. s. ř. i napodruhé jako věcně správné včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení potvrdil.
18. O nákladech odvolacího a dovolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšné žalobkyni přiznal náhradu nákladů právního zastoupení za celkem 5 úkonů právní služby podle § 7 bod 6, § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1, písm. g, k vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (AT), z toho:
  - vyjádření k odvolání z 11. 8. 2022 ve výši 50 340 Kč vypočtené z tarifní hodnoty věci ve výši 15 093 540 Kč (23,958Kč/ EUR)

- jednání u odvolacího soudu z 22. 2. 2023 a vyjádření k dovolání z 7. 6. 2023 po 50 700 Kč vypočtené z tarifní hodnoty ve výši 15 942 150 Kč (25,305 Kč/EUR)
  - vyjádření z 24. 3. 2025 a účast u jednání odvolacího soudu 1. 4. 2025 po 50 620 Kč, vypočtené z tarifní hodnoty věci ve výši 15 713 460 (24,942 Kč/EUR).
19. Dále se jedná o 5 režijních paušálů, z toho 4 po 300 Kč a jeden ve výši 450 Kč, podle 13 odst. 3 AT. Po navýšení o 21 % DPH podle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 53 472 Kč představuje celková žalobkyni přiznaná náhrada nákladů řízení částku 308 102 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává u Nejvyššího soudu, prostřednictvím soudu prvního stupně, do dvou měsíců od jeho doručení.

Plzeň 1. dubna 2025

JUDr. Jana Vyletová v. r.
předsedkyně senátu